

FOAIA POPORULUI

Organul partidului național-țărănesc.

Prețul gazetei:

Pe an	12 cor.
Pe jumătate de an	6 „
Pentru agricultori pe an 6	„
Pentru străinătate	16 „

Redacția și administrația:
Vatra Dornei.

Apare în fiecare Duminică.

Inseratele:

Un rând petit odată	12 bani
De două ori	18 „
De trei ori	24 „
Un număr costă 10 bani.	

Un an dela moartea lui Mihai Chisanovici.

Confrații noștri din Ardeal și Țara ungu-rească au o rubrică permanentă în coloanele presei de dincolo, unde consacră mai marilor lor decedați, cuvinte de pietoasă amintire. Și chiar pe timpul războiului nu se lasă de acest obicei și bine o fac. Oameni cu cari am crescut, și ne-am luptat ani de-a rândul, ni se arată de odată în altă lumină, dacă glia rece acopere osemintele lor pentru totdeauna. Și ne achităm numai de o datorie față de cetitorii foii acesteia dacă amintim că astăzi s'a împlinit un an dela moartea unui ilustru bocovinean, carele era Mihai Chisanovici. Viața lui sbuciumată a fost o luptă continuă și fără ca să-l fie doborât un glonț ucigător, el a dispărut acolo, în Viena, departe de țara lui, neavând încă patruzeci de ani împliniți. Și s'a stins în vremea războiului mondial, el însuși o figură războinică, pe care chiar adversarii contemporani, orbiți de patimile politice, l-or aprecia, de sigur mai just după moarte. Foia Poporului, pentru prestigiul căreia a cheltuit Chisanovici atâta energie neprețuită, nici n'ar fi putut în vremea cea s'aducă amănunte asupra morții sale, fiind că în Bucovina se petreceau pe atuncia lupte teribile cu Rușii cari se aflau în retragere. Iar timpul furtunos a înghițit multe reminiscențe de atunci încoace, nu însă și amintirea după acel fruntaș politic carele a fost regretatul Mihai Chisanovici. Un

stâlp al partidului, un tovarăș de luptă l-a numit d-l Aurel Onciul, înainte ce se slobozi cosciugul luptătorului de odinioară, în pământ străin, vienez, spre vecnică odihnă.

Era într'o Lunie posomorâtă când scriitorul acestor șire petrecea dimineața într'o cafenea a districtului Landstrasse, pe așa numitul Landstrassgürtel, citind în Neues Wiener Journal din 15 Faur 1915 că Mihai Chisanovici decese cu două zile înainte. Se comunicase în foaie chiar și spitalul în care muri Chisanovici. Știrea aceasta era într'adevăr zguduitoare pentru mine, căci avusem prilej să-l cunosc personal mai bine decât alții. Locuirăm doar sub acelaș acoperiș petrecurăm ani de-arândul în încăperea aceleași odăi de studii și întovărășiți, băturăm același drumuri în și afară de Cernăuți, în anii tinereții. L-am urmărit când era desconsiderat și persecutat la începutul carierei sale, ș'apoi când trecu prin primele sale lupte și procese, devenind ziarist și om politic recunoscut. I-am admirat energia într'adevăr excepțional de rară, inteligența-i necontestată, impunătoarea-i atitudine, precum și ființa sa fascinatoare. El, care a avut adversari mulți din cauza felului său temerar de luptă, el avea și amici fervenți cari îl încunjurau pretutindeni și ar fi sărit chiar și în iad pentru dânsul. Pizmuit, admirat, temut mai cu seamă era curajul personificat — acesta era Mihai Chisanovici și d-l Aurel Onciul l-a numit un leu, care apăra pe cei slabi.

Când m'am fost pornit cătră ora treia spre capela spitalului din Boerhave-Gasse, ca să-l văd pe Chisanovici pe catafalc, am aflat pe elita bucovineană acolo. Deputați dietali și parlamentari,ofițeri, amici politici de ai săi și colegi de școală. Nu era de recunoscut acolo în cosciug și n'o să uit acel moment când i-am văzut trăsăturile de-o transparență de culoarea cridei, în fața-i lipsită de sânge. Unde's forțele sufletești de odinioară, unde energia ce emană dela acest gest al unui om deosebit de natură? mi-am gândit eu.

De pe Rennweg, aproape'n fuga cailor, cum e și obiceiul în Viena, l'a dus la Zentralfriedhof, iar noi mai mulți, ne-am suit în tranvayuri și ajunsem încă înaintea sosirii coșciugului, la cimitir. Protopopul Coca făcu slujba înmormântării. Imi gândii: ce ciudată întâmplare a sortii! când învățătorul înmormântă pe elevul său, — iar părintele Coca fusese profesorul lui Chisanovici, pe vremea când frecventase el pedagogiul cernăuțean. Părintele Coca rosti o cuvântare, urmase apoi d-l Aurel Onciul ca șef al partidului cărui aparținuse Chisanovici, iar directorul Dubensky vorbi nemțește, pomenind în cuvinte mișcătoare despre rolul care l-a jucat decedatul în interesul emancipării învățătorimii din țară. Apoi plânsete de femei, sicriul se coborâ în întunericul pământului, ia fiecare în jurul mormântului aruncă țărână asupra rămășițelor trecătoare a acelu om, cer în lupta sa cu mizeriile zilnice a disprețuit periculele valurilor vieții și care n'avu seamă înaintea și după apariția sa în viața publică a Bucovinei. De atunci și până astăzi a trecut întocmai un an de zile. Vremurile sânt turburi și griji neînchipuite copleșesc omenimea, moartea seceră pretutindeni, dar fie și așa, nu ne putem reține de a nu aminti ziua anului împlinit dela moarte a acelu personaj care lăsase o lacună și regrete vii în urma sa, și în urma morții căruia, în timpuri de pace, aderenții săi, respirați acuma pe toate fronturile răsboiului, dacă ar trăi toți, de bună seamă că s'ar gândi serios ca să-i aducă nu numai prinos de recunoștință ci să-i rădicese chiar și o statuie, spre eternă memorie generațiilor viitoare în continuarea luptei lor pentru idealuri politice și civilizatoare. Abl.

Rusia și Români.

(Din conferința d-lui Dr. Vasile Marcu.)

(Urmare și sfășit.)

Soldatul mă privi cu oareșicare uimire în față și îmi spuse cu o duioșie rară: „Apoi dă, de asta n'am știut noi nemică; de mulți ani de zile n'am auzit o liturgie atât de frumoasă în limba românească, precum a fost aceia pe care am ascultat-o Duminecă în biserică, ce o numiiți „catedrală“. N'a mai putut urma, căci se ivi un soldat rus — se părea că e un superior. Soldatul îmi arătă numai intrarea la consulul rusesc și sălută militărește pe cel venit. Abia ulterior am aflat, că soldaților ruși, de origine românească, li era aspru oprit, să vorbească românește.

Din convorbirea aceasta am înțeles însă cum ofițerii ruși cu minciuni înșelau soldații, pentru ai face a crede, că țarul poartă răsboi pentru lege. Că aceasta e numai o scornitură, dovedesc nenumăratele cazuri, în care chiar preoții singuri au fost batjocuriți, jefuiți și bătuiți. Un preot cucernic, care n'avea alt cusur decât că a fost credincios împăratului, a fost deportat cu soția la Sibiria, iar altul, un preot bătrân și beteag, a fost bătut cu spatele puștii și batjocurit. Astfeliu se poartă Rușii pravoslavnici cu preoții noștri!

Cu ochii mei am trebuit să văd, cum un țaran român, care n'a voit să spună cazacilor, unde se află ostașii noștri, a fost bătut cu „năgaica“ lor atâta, până ce nu s'a mai putut mișca.

Românii din Bucovina n'au fost scutiți de grozăveniile rusești, trebuind să sufere toate năcazurile, jefuirile și batjocurile, ce le-au suferit strămoșii lor și despre care cu groază povestesc maicile copiilor. Amintirea aceasta, ce trăiește până azi la poporul nostru despre „moscali“ a redat-o cel mai fidel dl. Sadoveanu în „Universul“. Am cetit acele șiruri numai într'o traducere nemțască din care mi-a rămas întipărit pasajul, în care un țaran bătrân, badea Nichita Păstrăveanu spune cam următoarele: Rușii așteaptă dela noi ajutor ca la 1877. Numai răsplata să fie alta decum atunci. De ce nu? Pot s'o știu? Suntem de aceeași lege, dară în timpurile vechi

moscalii rău ni-au jefuit și batjocurit. De câte ori porniau să cuprindă Țarigradul, începeau a ne jupui și prăda. Acum tâlcuiesc eu în mîntea mea proastă: dacă li suntem dragi și dacă voiesc să li dăm copiii noștrii, să moară pentru ei, de ce nu ni dau înapoi vechiul nostru pământ moldovenesc Basarabia? Și apoi gîndesc iarăși: Nu-l dau, că singuri vrau să-l stăpânească. Rusul are compătimire cu noi, dară dacă e vorba de pielea lui, are milă cu el însuși.

În altă povestire același scriitor, care ne cunoaște foarte bine, arată stricăciunile ce le-au pricinuit Rușii Românilor bucovineni, spunînd între altele: „Țăranii aceia vioi și dârji, pe cari i-am văzut în munții Bucovinei, la Dorna și'n jurul mormîntului lui Ștefan Vodă, s'au luptat cu vremuri vitrege, cu sărăcia, încet încet s'au ridicat, într'o auroră de cunoștință națională, și la o situație economică și politică mai bună.

Durerile, iubirile și mormintele noastre și ale generațiilor trecute, sunt patria. Și puținul lor, cu durere dobîndit, l-au apărut cu arma în mână nefericiții noștri frați din Bucovina. Dar peste regimentele lor au trecut cazacii, au străbătut câmpiile, au urcat munții ș'au ajuns să pue foc și'n pașnica gospodărie a unui Gherghe Hutu, care poate e vrednicul gospodar de care mi-am adus aminte.

Soarta fraților noștri bucovineni e cu atât mai tragică, cu cât peste graniță, la noi, aceste lucruri n'au fost știute, ori cînd au fost știute, au fost primite c'un palid și stîmjenit zâmbet. Și asta într'o țară în care mii de glasuri au protestat împotriva întîmplărilor dela Louvain.

Și acuma iarna se întoarce iar la căminuri părăsite și ninge iarăși peste case îndoliate și peste ruini, în trista țară a Bucovinei!“

Astfel scrie despre grozăveniile hordelor căzăcești în Bucovina marele scriitor Sadoveanu!

Din schița aceasta scurtă reiese clar, că Rușii sunt cei mai primejdioși dușmani ai poporului român. Dovadă sunt dese ocupări ale principatelor române în trecut, cu tendința a le reținea, dovadă sunt grozăveniile săvârșite față de Români cu prilejul acestor ocupări, dovadă e tratarea barbară a Românilor basarabeni, ajunși sub stăpînirea rusașcă, dovadă sunt în

sfârșit cele mai recente fapte barbare săvârșite față de populațiunea românească din Bucovina, Dacă unii cred, că cauza românească e amenințată de o primejdie, trebuie să se știe, că aceasta primejdie poate să vină numai dela nord, dela acea Rusie, care de veacuri a privit România ca o piedică la cucerirea Țarigradului (Constantinopole). Înțelegerea acestei primejdii trebuie să dea României puterea, de a lua măsuri, cari să paralizeze aceasta primejdie vitală pentru toți Români!

Din isprăvile moscăcești.

Instigații moscăcești și șmecherli rusofile.

Aveam o migieșă care mă ținea în curent asupra celor ce se petreceau în Cernăuți pe vremea invaziunilor rusești în anumite pături sociale ale târgului. Migieșă mea avea adecă niște locuitori în casa ei, cari îndată ce veniră Rușii, nu mai vroiau să plătească chiria, inducînd că pe vremea răsboiului nu se plătește sau mai bine zis se locuiește degeaba. Ba și mai mult. Oamenii aceștia nu numai că locuiau degeaba, dar aveau și pretenziuni obraznice. Dacă li lipsea ceva în casă, fie lemne, fie cartofi ei susțineau că acei ce aveau de aceste alimente, trebuiau să-i le pue lor gratuit la dispoziție. „Căci“ rezonau ei, „acuma's Moscalli cărmacii lumii, cari țin cu norodul obidit consimțind, că cei săraci să-i jefuiască chiar pe cei ce mai aveau ceva“. „Noi știm“ ziceau burlacii, „că domni și jidani nu-i vreu pe Moscali, dar pentru aceia norodul îi vrea“, Migieșă-mi pōvestia regulat despre păteniile zilnice cu acei locuitori, pe cari îi poreclia „burlaci, burlaci cernăuțeni.“ Despre entuziasmul acestui soi de oameni pentru Ruși, pe cari i-om numi burlaci rusofili, îmi povestea migieșă, era greu de a afla cuvinte potrivite, cari ar putea să exprime adevărul. Dacă de pildă se află părचे burlăciască la mîncare și ar fi auzit de pe Clocucica, sau de pe Ulița Bilei sau a Cărâmidăriei cazaci calări, cîntînd pe strada Gării, trecînd în sus, atunci ar fi sărit ca fripți în sus, ar fi aruncat lingurile și strachinile cu bucatele și-ar fi alergat cu forțe supraomenești până la fața locului ca să-i admire pe cazaci. Ce viteji, ce frumoși, ce răsboinici erau Moscalii la acel soi de oameni. Ce de-a bravi ofițeri ar sta în fruntea oștirii moscăcești! Ce de-a isbînde strălucite repurtașeri oștirele moscăcești asupra contrarilor! Cît de puternic e Țarul! Cît de strașnic de mare împărăția sa. Cât de bine și de ieftin e traiul sub fericita oblauduire moscăcească! — Iată un excerpt din laudele acelor burlaci rusofili! Iar cînd se rîndui că toți burlacii să capete și pîne pe cheltuiala comunei, bucuria lor nu era proastă. Și entuziasmul burlăcesc se mai

potență când permisera Moscalii ca burlăcimea să goliască magaziile gării. Căci, ce nu puteau sau nu vroiau Moscalii să încarce, rămase prietinelor lor spre vecinică pomenire.

Intr'o zi însă, îmi arătă migieșa un Apel tipărit în limba ruteană-populară, carele însă era neiscălit. Apelul era o instigație ordinară moscăiască la adresa populației neorientate, în care atât armata austriacă cât și celelalte locuri responsabile erau bătute în modul cel mai josnic. Apelul era tipărit, cum s'a pomenit în limba ruteană, într'o limbă deci pe care Rusia oficială, ca limbă existentă n'o recunoaște. — Eu stătui nedumerit la citirea amănuntelor aceluia apel pamflet și-o întrebai pe migieșa de unde îl are. Ea îmi răspuse că locuitorii i-l deteră. Migieșa nu știa rutenește și după ce-i lămurii rostul pamfletului, îmi zise ea cu durere: „Astăzi mi-a arătat burlăcoica ruble o palmă întreagă ce-i avea. Eu i-am cerut atunci ca să-mi plătească chiria, iară ea mi-a amenințat că de i-oi pomeni încă odată de chirie, atunci m'a pără la Moscalii și m'or duce la Sibiria. — Vailio, ce am făcut? Pesemne apelu ce-l cetiți este făcut în folosul burlacilor“. Iar eu mălcomii femeea, zicându-i ca să rabde poate în curând vor sosi vremuri mai bune.

S'a dus femeea. O săptămână după aceasta întrevedere era abia trecută și într'o dimineață ne trezirăm că Cernăuțul este curățit de Ruși. Nici urmă al vreunui Kammerjunker n'ai fi aflat prin Cernăuți. Migieșa de astădată, fără ca să-mi ceară sfat, se duse de-adreptul la Magistrat, rădicând pără împotriva burlacilor, cari nu-i plăteau chiria, în care pără și amenințarea cu Sibiria nu putea lipsi.

Funcționarul magistratului stete pe gânduri după ce-și isprăvi conceptul și zise migieșii mele: „Bine, noi țom face pe plac și-om lua pe cutari burlaci acum la rând. Dar ce s'a întâmpla dacă ai noștri ar părăsi din considerări strategice iar Cernăuțul și Moscalii s'ar întoarce pe ori care vreme iar încoace? Ce-ar face aceiași sau alți burlaci atunci cu Dumiața, știindu-se la adăpost?“ Apoi rupse funcționarul conceptul și zise: „Dute dumiața acasă! Poate a da Dumnezeu că s'or întoarce iarăși vremurile de demult. Noi știm toate ce burlacii fac. Noi li-om da atunci o învățătură ca să ne pominească pe cât or trăi.“ — Așa-mi povesti migieșa despre isprava ei cu funcționarul magistratului, iar pamfletul de care-i vorba încă l'a fost predat femeea năcăjită funcționarului, ca să-i servească drept mărturie pentru un viitor cândva.

Dela Borgoprund.

Rugăciune.

Iubiții mei, preamăriți grija și puterea bu-
nului Dumnezeu peste cei ce-L cheamă în
ajutor. Iacă acum ești o bucată de timp și multe

am petrecut și ori peste câte am dat tot pe Domnul
l-am chemat și nici un rău nu mi s'a întâmplat și
spre preacurata maica fecioară Maria născătoare
de D-zeu și unde's ei cu dorul și ajutorul său nici un
greu nu-l suferă rău, că ei de sprijin totdeauna bine
ți-a fi că eu singur mă cunosc că sunt tare păcătos,
că n'am zi de sărbătoare și n'am posturi de mâncare,
nici la sfânta biserică nu îmblu, trăiesc mai mult în
pământ, ca verzele mă târaiesc și la Domnul mă
tot gândesc și'n gândul meu grăiesc fie Doamne în
voia Ta după cum te-i îndura, că mi-i tăhui capul de
tun, nu știu cum să mă rog ție; urechile îmi sunt
amortește de plumbi cari tot țipă, sângele îmi este rece
că nu știu pe unde a trece, dar în Domnul mă spri-
jinesc și din toate acele scăp că e mai mare puterea
Domnului decât plumbii dușmanului. Doamne până
acuma sunt scutit nu's vrednic de mulțămînt pentru
ajutorul cel sfânt, dar tot mai îndrăsnesc și tot mai
zic: Doamne Dumnezeu meu cel sfânt; până acum
m'ai păzit și de tot răul m'ai scutit, mulțămesc-ți
doamne Dumnezeu meu cel sfânt până acum m'ai
păzit și de tot răul m'ai scutit mulțămesc Doamne
Dumnezeul meu și la preacurata fecioară, maica dul-
celui meu Isus Hristos, pentru ajutorul cel bun și
mea-ți dat mie până acum, mulțămesc în numele
tatălui și a fiului și a sfântului duch amin. Iată mi
nădejdea la Tine Doamne Dumnezeu meu; tu Doamne
să fii împreună cu preacurata fecioară, maica dulcelui
meu Isus și Dumnezeu meu cel sfânt, și cu toți sfinții
cei rugători la D-zeu; ajută-mi mie robului vostru cel
căzut întru mulțime de păcate; Doamne în mâinile Tale
cele sfinte sânt toate ale mele; Fie Doamne în voia ta
deacuma până în veac. Și iară cu o inimă curată și
o rugăminte fierbinte mă rog ție Doamne Dumnezeu
și fiul tatălui ceresc, la D-l nostru Isus Hristos, și la
prea sfânta născătoare de D-zeu, sfânta Maria maica
D-lui, și la toți sfinții, să fii iertat de păcatele mele
și să mă scape din războiul acesta cu viață și cu zile
să mă întorc eară la vetrele mele dinainte,
să petrec și să ajung viața bătrânețelor mele cu soția
care mi-a dăruit'o Domnul D-zeul meu înaintea sfântu-
lui altari și cu băieții mei cari tu doamne mi-ai dă-
ruit și cu frații mei și cu toată familia și rudele mele
care dintr'un sânge sântem. Indură-te Doamne și mă
întoarce unde mă cer, că a ta este puterea și mărirea
tatălui și fiului și sfântului duch amin. Scrie Doamne
numele meu, netrebnicul robul Tău, în cartea vieții
Tale. Dară și voi iubiții băieți de vreți să aveți tatuță
mult, să îngenunchați înaintea Domnului nostru Isus
Hristos a preacuratei maicei D-lui și la toti sfinții
și ei s'or îndura și tatuță eară va da. Fii Doamne
primitor rugii acesteia și-mi iartă păcatele mele
pentru numele Tău cel sfânt. Știu Doamne că toate
câte binevoiești, le împlinești, că în mâinile Tale sunt,

toate și tot la cel ce cere dăruiești, că bun este D-l și minunate lucrurile Lui, amin. Rugăciunea asta m'a adus în viață până pe al doile an cu ajutorul bunului D-zeu și dulcelui meu Isus Hristos, a maicei D-lui, preacurata fecioară Maria și a tuturor sfinților. Toate le petrecem pentru păcatele noastre cele rele; Doamne iartă-ne pe noi și dăruiește Doamne Dumnezeu nostru o biruință înălțatului nostru împărat Francisc Iosif I asupra dușmanilor biruință și dăruiește-i încă ani mulți și buni în pace. Doamne ajută-ne și nouă la toți ostașii, care numai tu știi Doamne D-zeul nostru de viața care o petrecem în zilele acestea. Toate sânt în voia ta Ddoamne; îndurate de noi totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor, amin.

Scrisă de infanteristul Toader Gemanari
Dorotea-Plotonița

Cântece de rășboiu.

Frunză verde strug de vie
Carte mândră încep a scrie
Ca s'o am de suvenire
Depe câmp de suferire.
Toate eu le scriu așa
Inima cum pătimia
Și le scriu sub brad rotat
Când din foc puțin am stat.
Multe doruri și bănate
Nu le-am putut scrie'n carte
Și le scriu fiind voios,
Tare, mândru, sănătos.
Dar de scris eu n'am gătat
Și rănit eu am picat,
Greu rănit de un Moscal
M'am întors într'un spital
Și vă scriu iar mai departe
Din mare străinătate
Vă trimit această carte
Ș'o trimit în depărtare
S'o citească fiecare.
Dacă nu pot să vă văd
Barem carte vă trimăt,
Dară să nu vă întristați
Nici să nu vă supărați,
Hârtia de ce se face?
Ca să scrii pe ea ce-ți place;
Că și mie mi-a plăcut
Ca să scriu ce-am petrecut.
Vai! sărmana mea măicuță
Multă vreme ea m'așteaptă
Să-i lucrez moșia toată
Florică de pe baltă
Nuștiu de-oi lucra vreodată.
Poate oi fi pe câmp departe

Ingropat lâng'o cetate,
Ori și unde aruncat
Și de nime necântat;
Nici de dascăl, nici de popă
Ci aruncat voi fi într'o bortă,
După cum am mai văzut
Nici așa nu s'a putut.
Dare-ar bunul Dumnezeu
Să fie pe gândul meu,
Să se facă pace'n țară
Să mai vin acasă iară,
Să vă povestesc din gură
Cum a fost a mea natură,
Câte le-am pățit pe câmp
Să le povestesc pe rând.
De-ar fi ceriul o hârtie
N'ar încăpea de-a le scrie
Și de-aș povesti din gură
La mulți lacrimile-ar cură,
Pân'aș înceta de spus
N'ar mai înceta de plâns.
Cine acestea le-a ceti,
Poate ști, poate gândi,
Nu le-am scris că mi-au fost bune
Dar le-am petrecut prin lume.

De ostașul Toader a Nicolai Tudorean din Câmpulung
dela regimentul 41.

Foaie verde s'a șalvie
Galiția țară pustie
Foaie verde s'a năgară
Galiți-ai țară amară
Toată 'nchisă 'n foc și pară
Cu fruntea feciorașilor
Tot pe vârvul munților
Munți de piatră întăriți
Cu păduri acoperiți
Pădurile's lungi și late
Nu poți prin ele străbate.
Iar Rusu-i afurisit
Șede'n ele decuit
Eu mergeam tot înainte
În culoare ca iarba
Pe noi otravă arunca
Veniau gloanțele pe noi
Ca picușile de ploi
Da Muscalu tot cu tunu
De tremura pământu
Peste noi boambele picau
Satele toate ardeau
Oamenii amar plângeau
Foaie verde și-un agut
Mult dupăacea n'a trecut
Și foc mare s'a nceput
Oștile se grămădiau

Peste graniță năvăleau
Peste un pătrari de oară
Am trecut o vâlișoară
Șvarmlinie am făcut
Și lupta s'a început
Și cum am intrat în foc
Veniau gloanțele polog
Și noi cu puștele 'n mâni
Îi pușcam ca pe câni
Zăciau morți pe jos Moscalii
Cum zac toamna pe jos bostanii
Picau mult om peste om
Cum pică frunza de pe pom
Când a fost de cătră seară
Luptele noastre încetară
Căci Moscalii au fugit
Nici unul n'am mai zărit.
In făcutu zorilor
In câmpul durerilor
Unde aveam să ne'tâlнім
Pe Muscal să-l nimicim
De luptă ne-am apucat
Până vinei am tot mânat
Tunurile bubuia
De pământul tremura
Nimic nu mai auziai
Numai vai și iarăși vai
Uni's înpușcați prin picioare
Iar alții prin mânișoare
Pre alții îi ajungea
Că aici pe loc murea
Trupuț pe care-l lovea
Tot în bucăți se sfârma
Iar noi câți mai rămăneam
Tot înainte mergeam
Dar șrapnelu afurisit
Și pe mine m'a găsit
În mâna stângă m'a lovit
Trei degete mi-a zdrobit
Sângele tare-a eşit,

Auzit dela înft Pamfil Solcan, de Ioan Bolocan, sergent.

Cazacii 'n han

Foaie verde de sub iapă
Mărg cazaci buluc la apă?
Hei, la apă nu, cât știu,
Ci la han după rachiu.
Licuriciu în șanț străluce,
Căzăcimea tot se duce...
Hanu 'n deal ca o cetate,
'N jur păduri întunecate
Căzăcimea bate tare:
„Moarte, flacări ori intrare!,
Dau diu suliți, uși să spargă,

In fereastă puști descarcă.
Ușile în țanduri zboară:
“Rachiu, câni de ovrei, din țară,
Rachiu curge, cheful crește,
Căzăcimea buiecește;
Și tot beu și nu se 'nbată;
Brăiele-și desprind și cată
Ce de-a aur și argint...
Și ei în hohot se cuprind
Ca strigoii întreolaltă,
Veseli tropăiesc și saltă
Fără grijă că n'au leafă,
Cușmele de-un cot în ceafă.
Neastâmpărați ca dracii
Dânduiesc și moarte-ar face,
Cântă că se surpă hanu
Slăvind țeara și hatmanu!
„Curgă sîngele șiroaie
Poarte cât va vrea răsboaie țarul
Țarul hosudarul!
Cu cât focul se lățește
Cu atât punga noastră crește:
Cum nu-i da de-un Turc belit,
Nici de un cazac cinstit
Sub hatmani ș'apoi sub țari
Toți erau vestiți fliușcari;
Din străbuni în strănepoți
Toți erau tâlhari și hoți.

D. B. P.

Știri mărunte.

Liviu Marian, vrednicul publicist și profesor care dela începutul războiului se află în război, fiind acuma avansat la gradul de sergent, a fost decorat cu crucea de argint pentru merite cu coroană pe banda medaliei pentru vitejie.

Oișteri decorați. Locot. colonelul Toader Cernăuțan a fost decorat cu Crucea de Cavaler al ordinului Fraucisc Iosif pe banda Crucei pentru merite militare, iar locotenentul George Dan dela reg. 41 cu Crucea de aur pentru merite.

Ostași decorați: Sergentul Aurel Moldovan dela reg. Nr. 22 a fost decorat cu crucea de argint pentru merite cu coroană pe banda medaliei pentru vitejie, iar George Șotropa dela batalionul de vânători Nr. 30 cu medalia de argint pentru vitejie, clasa II-a.

Pagubele pricinuite în război. Terminul pentru anunțarea acestor pagube s'a prelungit până la 15 Martie 1916. Toți țaranii, cari au suferit pagube în urma războiului, mai ales prin invasiunea rusească grăbească, să anunțe aceasta la timp.

Redactor responsabil: **dr. Aurel cav. de Onciul.**

Editor și proprietar: „Zorilele Tărănesc“ din Bucovina. — Tipografia „Școala Română“ din Câmpulung.